

ganste var stemmende med den Tanke, jeg oprindeligt havde udtalt, navnlig i det andet Thing. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke nogen levende Erindring om, hvorledes jeg for Nav og Dag siden har udtrykt mig i Folkethinget; jeg tør derfor ikke heller benegte, at jeg kunde have brugt Ord, der kunde synes at hjemle det Saab, som det ærede Medlem nu nævnte; men dette er efter min Formening ikke af synderlig stor Betydning, naar jeg ved at overveie Sagen nærmere er kommen til det Resultat, at en saadan Hovedregel som den, der udtrykkes i de andre Medlemmers Forslags første Stykker, bør have et Supplement. For at den Tanke, som ligger til Grund ogsaa for de ærede Medlemmers Forslag, kan være sikker paa virkelig praktisk i Livet at ville hævede sig, ligger der ikke Magt paa, om Justitsministeren tidligere ved at udtale sig om denne Sag, og ved en Leilighed, hvor Forhandlingen dreiede sig væsentlig om ganske andre Ting, maatte have brugt Ord, som han i alt Fald nu erkjender for at have været mindre korrekte. Jeg kan ikke gaa ind paa disse Forslag, fordi jeg fremdeles er af den Formening, at det er principielt urigtigt at lade det være det Bestemmende og Afgjørende, om den paagjældende Virksomhed ydes for Betaling eller ikke for Betaling. Naar man tror det berettiget at gjøre, hvad man stundom kalder og hvad man i dette Dieblit har benævnt et Indgreb i den personlige Frihed, saa gjør man det tilvisse ikke af Hensyn til Næringsforholdene; man gjør det slet ikke for at værne de autoriserede Læger mod Indgreb i deres Virksomhed, men man gjør det, fordi Hensynet til Samsundet antages at medføre, at Samsundets Medlemmer maa værges mod de Ulykker, der kunne blive en Følge af, at Personer give sig af med Ting, som de ikke have den rette Indsigt i, og som ere af den Bestaffenhed, at Umyndighed, Uvidenhed fra deres Side kan medføre de største og uoprettelige Ulykker ikke blot for de enkelte Personer, men maasse for større eller mindre Kredse af Samsundet, og fra dette Synspunkt betragtet er det, forekommer det mig, ganske ligegyldigt, om den Paagjældende, som bemærket ved 2den Behandling, har udøvet sin Virksomhed for ingen Betaling, eller han har taget mod Betaling. Dette er min Hovedbetragtning, og for mig er det af meget mindre Betydning, at man ved at ordne Sagen paa den af den sidste ærede Taler anbefalede Maade i mange Tilfælde kan gjøre det vanskeligt at faae det tilstrækkelige juridiske Konstatere, om den Person, der har udøvet Kvaksalveri, falder ind under Lovens Bestemmelser eller ikke, idet det kan være vanskeligt at faae afgjort, om han for sin Virksomhed har under en eller anden Form modtaget Godtgjørelse eller ikke. Dette er for mig noget aldeles Underordnet; men jeg skal dog ikke undlade at tilføie i denne Forbindelse, at jeg ogsaa har den Erindring at gjøre mod det Forslag, der nu foreligger fra

de ærede Medlemmer til en ny § 17, at saaledes som man har affattet Bestemmelsen, at kun den skal straffes, der gjør sig Erhverv af at tage Syge i Kur, vil man give en Bestemmelse, der i fuldeste Maaal egner sig til at blive Gjenstand for den Afse, der blev fremsført af de ærede Medlemmer mod Udvalgets Forslag, nemlig at den er ubestemt og vag. Det ligger ikke fjernt at forudsætte, at der i paakommende Tilfælde vil kunne reises nogen Strid om, hvorvidt en Virksomhed som den, hvorom der her er Spørgsmaal, og hvorfor den Paagjældende til Stadsighed eller i enkelte Tilfælde tager Vederlag under en eller anden Form, virkelig kan siges at blive udøvet af ham som et Erhverv. Jeg frygter navnlig for, at i mange Tilfælde, hvor den Paagjældende har en anden Livsstilling, en anden Livsvirksomhed, vil det fra hans Side blive gjort gjældende, at om han end nu og da, naar Leiligheden dertil gives, naar han opfordres dertil af Folk, der henvende sig til ham, giver dem et Naad og tager Noget derfor, udøver han det dog ikke som Erhverv, men at det er noget aldeles Tilfældigt, hvorpaa hans Livsvirksomhed ingenlunde er bygget. Som Forslaget er affattet, kan jeg ikke se rettere, end at det i alt Fald maatte være tvivlsomt, om den Paagjældende ikke maatte blive at frifinde, saa at altsaa den Bestemmelse, som her er foreslaaet, er saa ubestemt og vag, at jeg frygter meget for, at man i Virkeligheden, naar man vil affatte Loven saaledes, ligesaa godt kunde tage Skridtet fuldt ud — som det er moderne at udtrykke sig — og ganske hæve Indskrænkningerne i den Frihed, hvorom der er blevet talt af den ærede sidste Taler. Naar det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, begyndte og næsten ogsaa endte sit Foredrag med at udtale sig derhen, at det efter hans Mening ikke havde stor praktisk Betydning, enten Udvalgets Vædringsforslag eller det af ærede Medlemmer stillede Forslag maatte blive vedtaget, skal jeg bemærke, at det dog er muligt, at det kunde faae ikke ganske ringe praktisk Betydning. Jeg anser det nemlig for at være min Pligt at udtale, at jeg ikke kan vedkjende mig Lovforslaget, hvis det maatte faae en Affattelse overensstemmende med de ærede Medlemmers Forslag. Jeg har i Gjærningen viist, at jeg skulde være villig til paa dette Omraade at indkomme de Krav, som gjentagne Gange ere stillede saavel i det andet Thing som i Landstinget; men jeg har bestandig søiet til, at en for mig aldeles uforsvigelig Betingelse for at aabne Afgang til en større Frihed var, at man i Forbindelse dermed ordnede en Kontrol, som kunde gjøre det muligt i Tide at blive opmærksom paa de Ulemper og Ulykker, som en saadan større Frihed kunde medføre. Nu vel, det ærede Landsting har fundet, at det Forslag til saadanne Kontrolbestemmelser, som jeg har tilladt mig at forelægge, ikke var helbdigt, og at det vilde